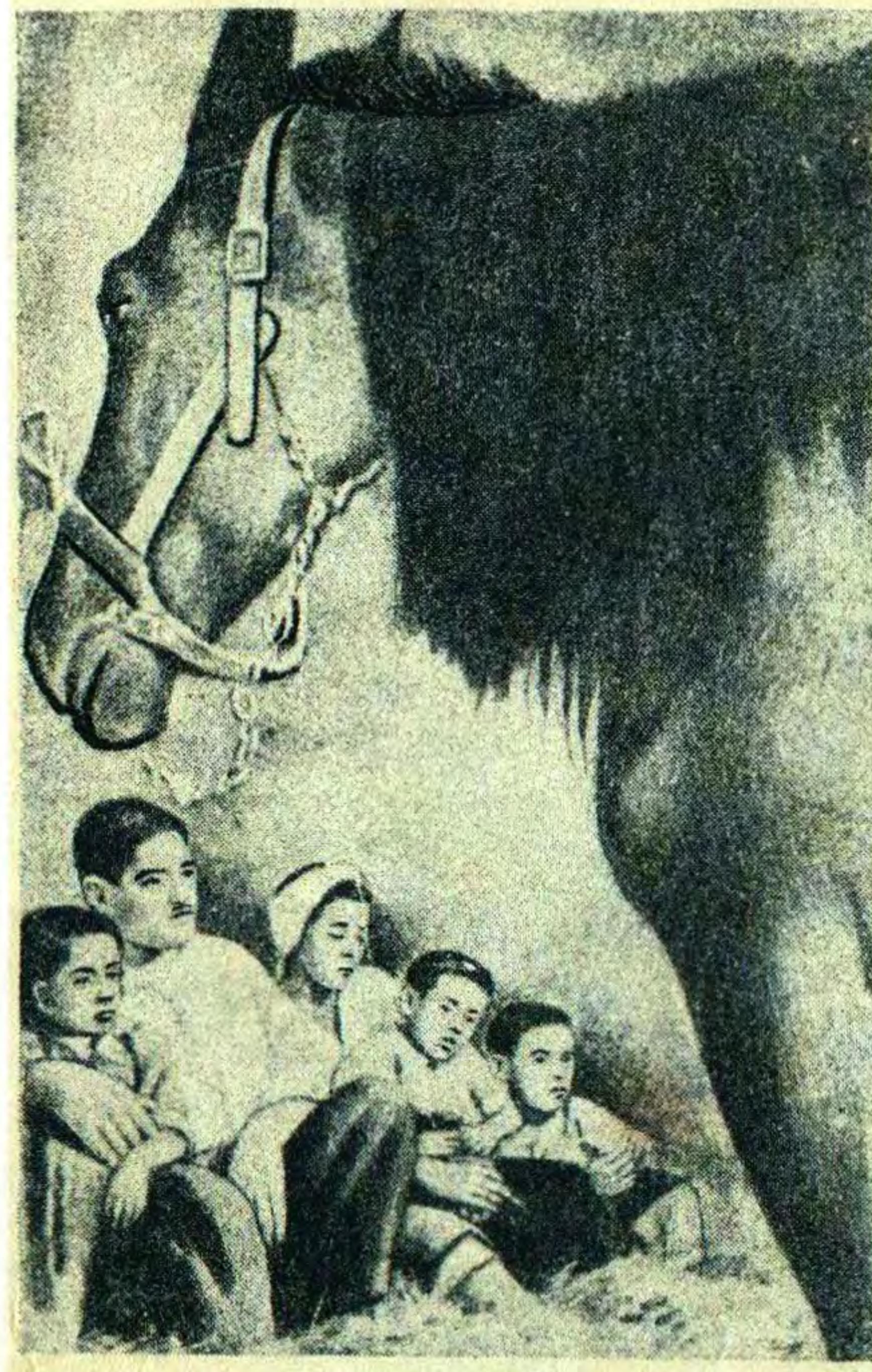
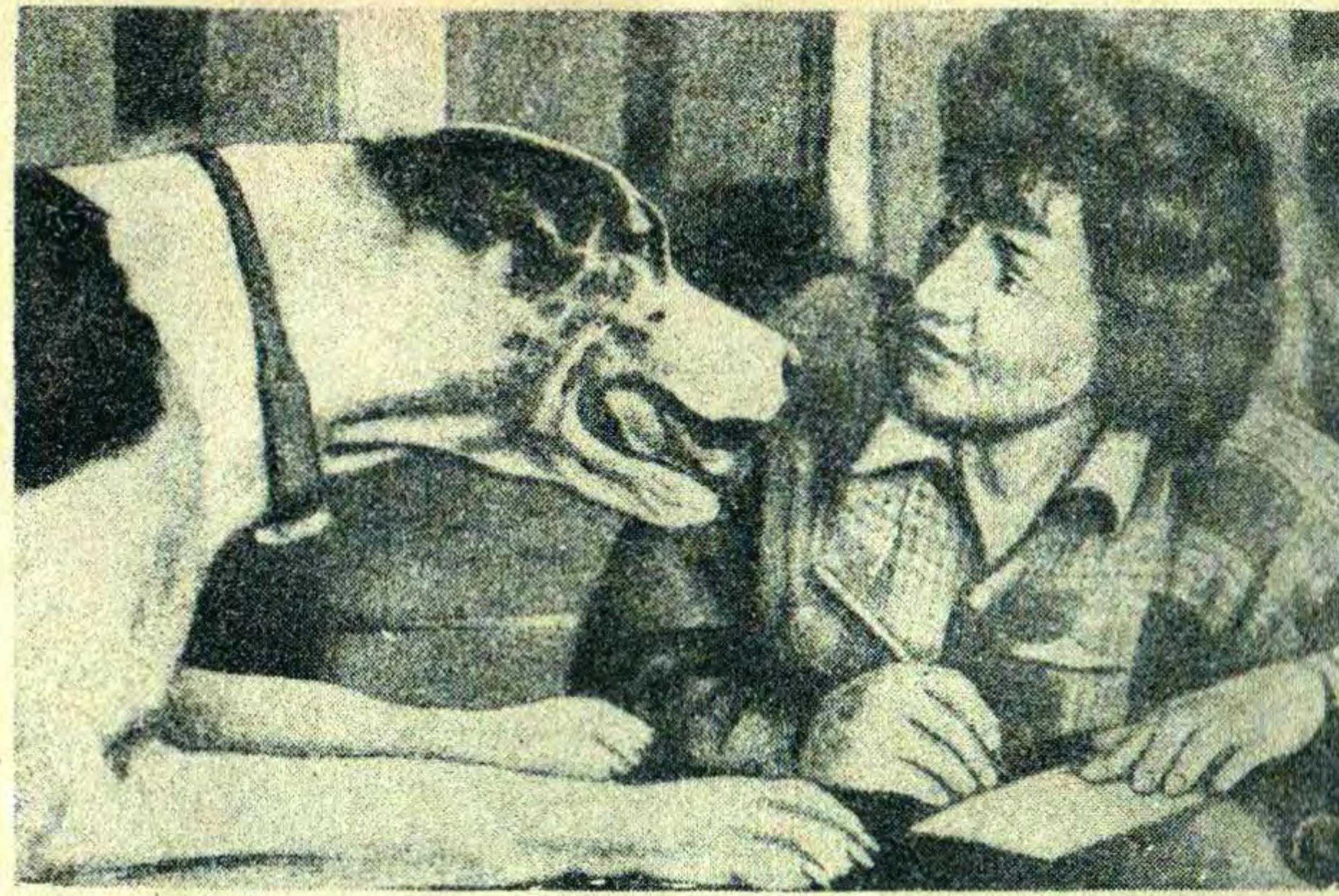

п е р е ць

Мал. В. СЛИЩЕНКА

— Ми вперше обиратимемо в цьому селищі.
— А під час минулих виборів вас тут не було?
— Селища не було.

Реклама і факти

Містер Трумен скрізь рекламує так званий «американський образ життя». Президент США рекомендує цей «образ» усім країнам і расам, як «ідеал свободи й достатку для всіх». Ми хочемо додати до президентської реклами лише два документи, взяті з американської комуністичної газети «Дейлі Уоркер»:

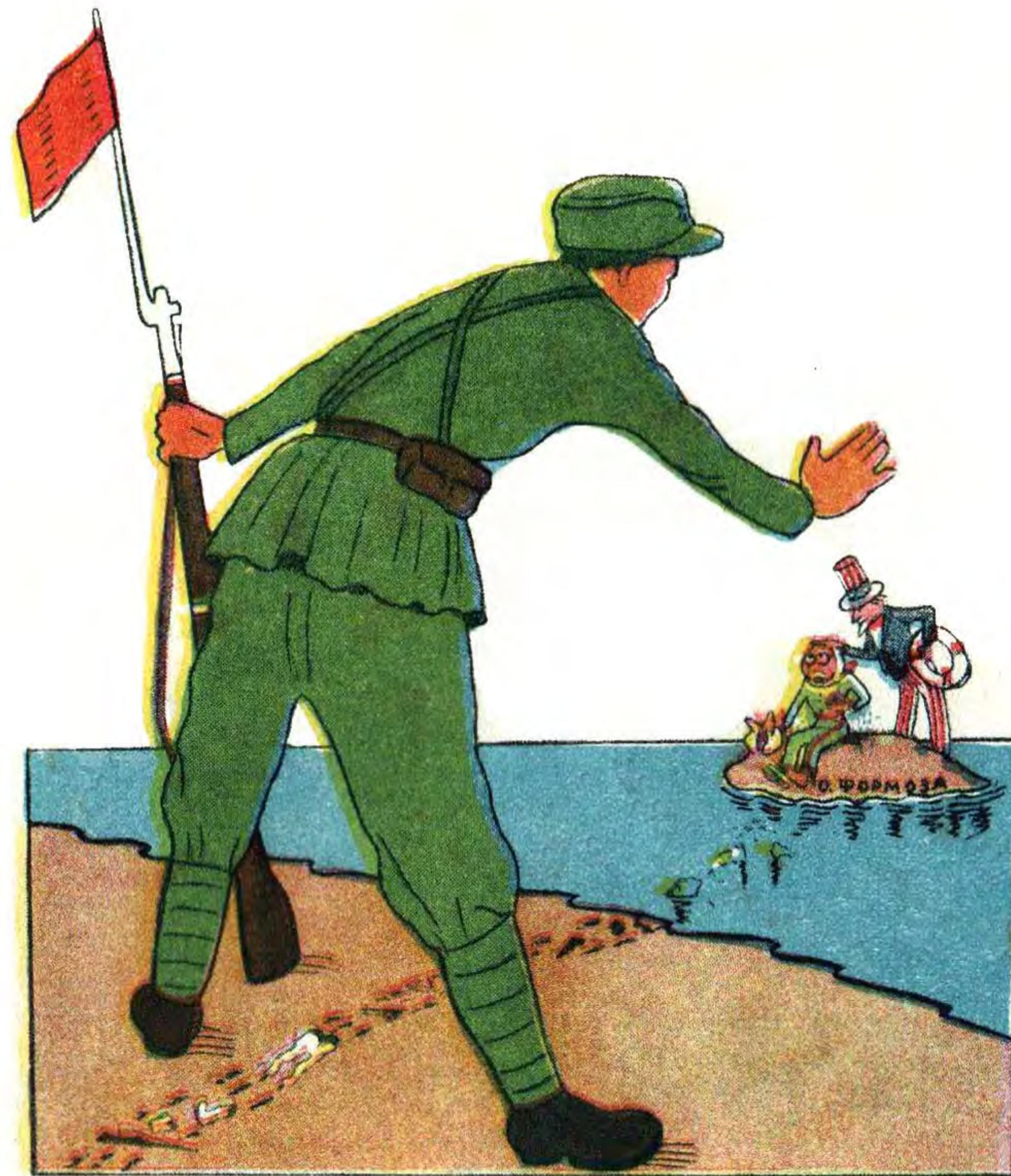
1. В м. Сан-Антоніо відкрито спеціальний готель для собак. На фото (вгорі) — реєстрація нового породистого постільника. Сотень тисяч бездомних американців, що ночують на панелях, під мостами і на задвірках трущоб, нікто не реєструє і готелі для них не буде.

2. Мічиганське «товариство захисту бездомних тварин» збудувало спеціальну конюшню для бездомних коней. Діяльність товариства не розповсюджується лише на бездомних американців, і ночувати в конюшні вони можуть тільки нелегально (фото внизу).

Більш нічого до «ідеалу свободи й достатку», розрекламованого містером Труменом, ми додати не можемо.

ПІШОВ ПО ШЕРСТЬ,
А ЗОСТАВСЬ ОСТРИЖЕНИЙ

Мал. Ю. ЧМЕЛЬОВА

«Які тут тимчасові?
Злазь!
Ваш час увесь вийшов!»

В. Маяковський.

Здоровені!

ЛИСТ ДИРЕКТОРОВІ МЕЛІТОПОЛЬСЬКОГО ЗАВОДУ
ІМЕНІ 30-РІЧЧЯ ВЛКСМ тов. БУБНІ А. А.

Здоровені були, дорогий наш Андрію Андрійовичу!

Уявіть собі на хвилинку таку картинку. Одного пречудового дня задумали Ви пошити собі нову шубу. Хорошу таку, солідну таку, теплу таку шубу. Ідете Ви в майстерню «Індпошив», вибираєте матеріал, фасон і платите гроши. З Вас знімають мірку й обіцяють, що шуба буде перша в Мелітополі, одне слово, буде с-го-го шуба! Ви красенько дякуєте і з спокійним серцем ждете обнови.

І от обнова готова. Одного пречудового дня Вам приносять на квартиру Вашу шубу. Ви тільки глянули на неї і Вас одразу кинуло в жар. Шуба виявилася явно некомплектною. Шуба була без коміра, без лівого рукава, без правої кишені, без петельок і без гудзиків.

— Що за жарти? — наступаєте Ви на посланця «Індпошиву». — Де комір, де лівий рукав, де права кишеня, де петельки, де гудзики?

Але посланець «Індпошиву» спокійно відповідає:

— Перераховані вами деталі, а саме:

1. Комір,
2. Лівий рукав,
3. Права кишеня,
4. Петельки,
5. Гудзики

в комплект шуби не входять. Беріть, що пошили, й носіть на здоров'я.

Що б Ви зробили в такому разі? Даю голову на відріз — Ви схопили б ту некомплектну шубу під пахву, побігли б в «Індпошив», кинули б її під ноги самому завідувачеві та з пісочком Його:

«Хто вас учив так працювати? Повертайте гроші або шубу дошівайте!»

Повірте, шановний Андрію Андрійовичу, — точнісінько таке ж бажання бентежить душі багатьом замовцям, яким Ваш завод уже довгий час постачає некомплектні нафтодвигуни. Але двигуни — не шуба Його не схопиш під пахву (хоч він і некомплектний), не побіжиш в

Мелітополь, не кинеш Вам під ноги. Замовцям залишається одне: писати, скаржитись, благати. «Поверніть гроші або доробіть двигун» — пишуть Вам із Харківщини. «Хто Вас учив так двигуни робити?» — скаржаться з Сумщини. «Майте совість, товариши, виручайте! — благають керівники Верхньотеплівської інкубаторної станції. — Нам осьось треба станцію запускати, курчат виводити, а присланий Вами нафтодвигун не запускається, бо він без нафтобака, без бака для води, без вихлопної труби, без лампи для нагріву кулі і т. д. і т. ін.».

Але хіба Вас проймеш добрим словом. Ви навіть не читаєте цих законних скарг і просьб. Ви віддаєте їх начальникам відділу технічного контролю Граціанському, а той спокійно відписується. Одну з таких відписок, з Вашого дозволу, цитую дослівно:

«Директору В.-Тепловской инкубаторной станции.

На Ваш № 318 от 17 декабря 1949 года сообщаем: перечисленные Вами принадлежности к нефтедвигателю:

1. Бак для воды,
  2. Бак для нефти,
  3. Выхлопная труба,
  4. Лампа для подогрева шара,
  5. Шланг для подводки воды от бака к водяному насосу,
  6. Водоотводная труба
- в комплект поставки не входят.

Руководствуйтесь упаковочным листом.

Начальник ОТК Грацианский».

Просто ѹ геніально! Не падайте, мовляв, духом, товариши замовці. Не хоче двигатись некомплектний нафтодвигун — керуйтесь упаковочним листом. До чого ж мудра людина Ваш Грацианський. З ним можна просто чудеса творити. З ним можна, замість двигуна, випускати одну лише станину з металічним одороблом, відправляти замовцев (гроші ж наперед платять) і все в порядку. «Керуйтесь упаковочним листом і будьте здорові».

Скажіть, будь ласка, Андрію Андрійовичу! Чим керується Ваша директорська совість, дозволяючи випуск двигунів, які, наче два п'ятаки, подібні до тієї некомплектної шуби, про яку говорилося вище?

Погана, ой погана слава котиться про них по республіці. І про Вас, дорогий Андрію Андрійовичу. І про Ваш завод. Котиться, аж двигтити!

Про що вважаю своїм обов'язком сповістити Вас. Бажаю успіху і доброї слави! Від усього серця!

Од Вашого ПЕРЦЯ.

С СУДДІ В АМЕРИЦІ...

(Картинка американських нравів)

Ця історія сталася недавно в американсько-му місті Нью-Орлеані і розказав про неї тижневик «Ньюс-Уїк».

Шістдесятилітня дружина чікагського банкіра Сандерфільда раптом захворіла. Після обіду її занудило, закололо під ложечкою, запаморочило голову. До хворої викликали домашнього лікаря, потім астролога, який по зірках угадував кров'яний тиск своїх пацієнтів, потім ще кілька модних знахарок. Але нікому з них не пощастило поставити точний діагноз хворобі місіс Сандерфільд. Тоді на сімейній раді було одноголосно ухвалено звернутися до знаменитого містера Фіглерса.

В ці дні 38 газет і 12 радіостанцій день і ніч рекламивали його зверхновий і зверхмодний метод лікування всіх хвороб. Цей метод протягом кількох днів підніс містера Фіглерса з темряви невідомості на вершину слави й зробив його професором, науковим світлом першої величини.

Містер Фіглерс лікував своїх пацієнтів на відстані. Так би мовити, поштою. Фіглерс вимагав од пацієнта зовсім мало. Щоб поставити діагноз, прописати рецепт і режим лікування, науковому світилу треба було надіслати: а) пучок волосся, вирваного з голови під час хвороби; б) сто доларів гонорару на його рахунок в нью-орлеанському банку. Чез кілька днів хворий одержував від професора Фіглерса відповідь. Розглядаючи волосся хворого в лупу, професор ставив діагноз хвороби і надсилає його листом хворому. Якщо в наукового світила під час дослідження виникали якісь сумніви, він спалював волосся і досліджував попіл. Після цього професор уже обов'язково знаходив те, що потрібно.

Містер Фіглерс одержав і волосся місіс Сандерфільд, шістдесятілтньої дружини відомого чікагського банкіра. Через тиждень хвора банкірша з радісним нетерпінням виймала з конверта синенький папірець з відповідю професора. Прочитавши її, вона раптом вся пожокла й захиталася.

У відповіді було написано:

«Одержані ваше волосся. Лікування: 1) Поменше ковтайте віскі й коньяку; 2) Поменше надмірної розпусти з випадковими особами, бережіть сили; 3) Поменше пропадайте по ночах у кабачках — вам треба виспатись; 4) Побільше ковтайте свіже повітря. Привіт. Фіглерс».

На судовому процесі з'ясувалося, що секретарка Фіглерса помилково переплутала конверти. Лист, одержаний місіс Сандерфільд, призначався морському офіцеру з Сан-Франціско.

І ще з'ясувалося на судовому процесі, що професор Фіглерс — не професор і не Фіглерс, а колишній кельнер з нічного бара «Ріо-Ріта» в Нью-Йорку на прізвище Фігер. А диплом професора медика він купив за 500 доларів у співробітника Колумбійського університету в тому ж таки Нью-Йорку.

І ухвалив тоді американський суд:

1. Оштрафувати Фігера-Фіглерса за образу банкірського дому Сандерфільд і Ко на 1000 доларів.

2. Позбавити Фігера-Фіглерса диплома професора медицини.

3. Оштрафувати Фігера за самовільне приставлення до свого прізвища літери «с» на 500 доларів.

4. Дозволити Фігеру й надалі продовжувати свою лікувальну практику.

Як повідомляють газети, четвертий пункт вироку коштував Фігеру 10.000 доларів.

Під час процесу біля суду пікетували десятки худих, виснажених людей. У них на грудях були плакати: «Тисячі безробітних лікарів ходять по дворах колоти дрова за 30—50 центів!.. Виженіть шахраїв з медицини! Дайте роботу справжнім лікарям!».

У пікетчиків в кишенях були лікарські дипломи, але не було доларів. Вони й досі продовжують рубати дрова. А на темному небі американської науки продовжує мерехтіти світило з доларами — шарлатан Фігер.

Леонід ПОЛЯКОВ.

СУПРІЧКА

Ласло БАКО

Піп, Чабан і Садівничий завелись, як на ножах:
Кожен з них хотів засвідчити, що його давніший фах.

Вже Чабан став гору брати; «Мій давніший, ніж у вас, —
Бо ще Авель близь Євфрату в давнину овечок пас!»

«Hi, це зовсім не до ладу, — Садівник тут перебив, —
Ще ж до цього в райськім саді садівник кущі садив!»

Піп за себе не боявся й перемогу смакував,
Вже він нею утішався. Врешті ім таке сказав:

«Не було ще стад і раю, тільки морок був густий,
Я той морок в хід пускаю. Тож мій фах найбільш старий!»

Переклад з угорської Ф. СКЛЯРА.

Американські банки фінансують виборчу кампанію англійських консерваторів.

(з газет).

Мал. БЕ-ША

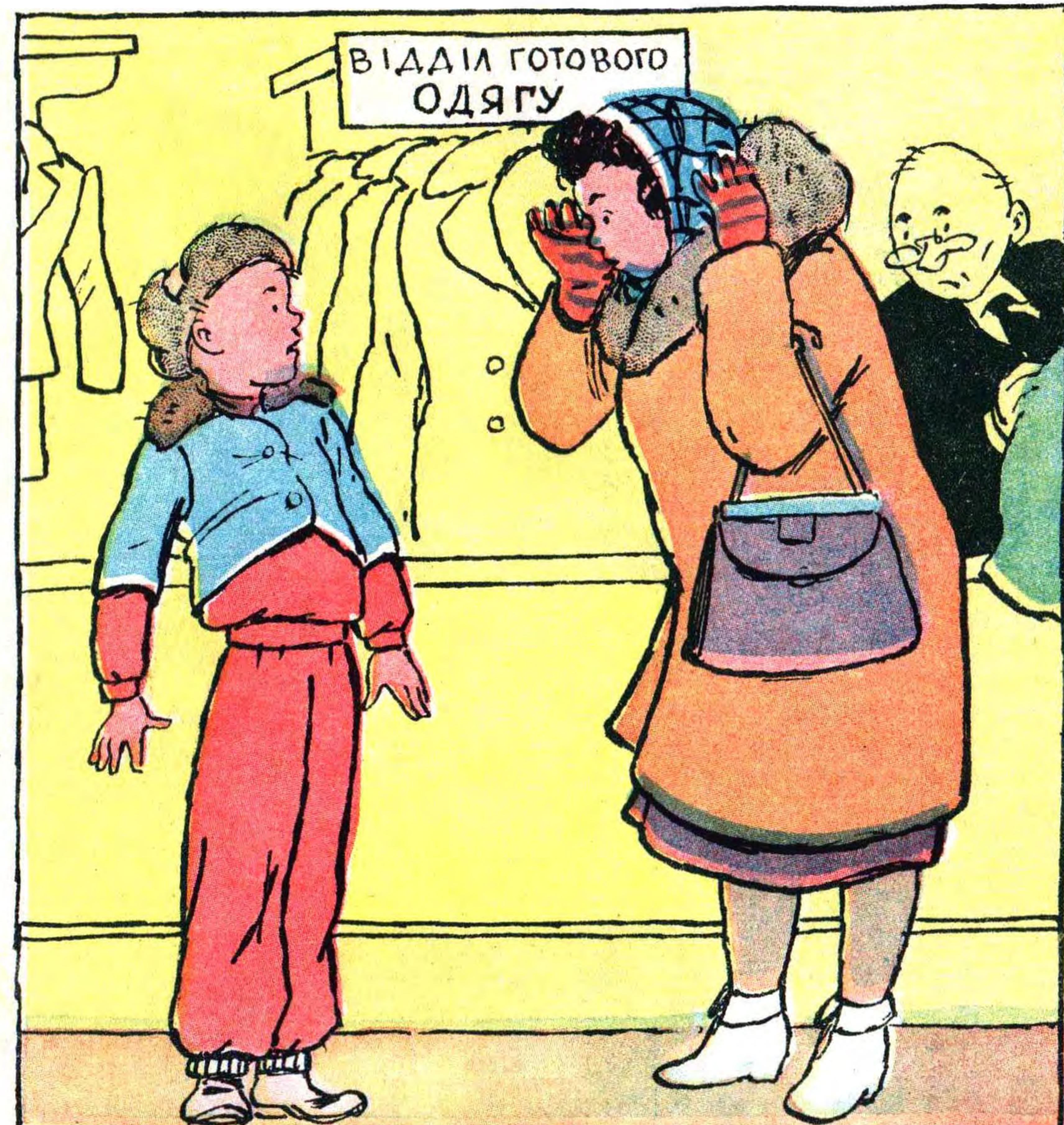

ЯК У ВІДОМІЙ РОСІЙСЬКІЙ ПОГОВІРЦІ:

Старий друг — лучше нових двох.

— Чи я, мамо, недоріс?

— Чи я, мамо, переріс?

ВЛАСНОШКУРНИКИ

Власношкурниками називає тепер народ таких поодиноких типів, які найперше дбають про власну шкру, а не про державні і громадські інтереси.

Закунурікає «власний» півень і таний господар-власношкурник, дивись, аж мліє від солодкого задоволення. Зате повз громадське добро, яке з його ж вини псується під дощем, господарник-власношкурник може пропити і, навіть, уваги не звернути. І Перець витягає сьогодні цих власношкурників за вуха на світло. Ось вони! Просимо біляжче познайомитись!

ПРИДАЙКО

Цей «голову» у колгоспі ім. Фрунзе, в Краснопільському районі на Сумщині. Прізвище його — Придайко.

Як він поводиться з громадським добром, найкраще вам розповість така картина.

Недавно скликав Придайко засідання правління.

— На порядку денному у нас, — каже, — знову те ж саме питання: «що, куди і як списати?». А тому, — каже, — прошу мізкувати і комбінувати добре.

Три члени правління (з семи), що сиділи тут, — мовчали. Мізкував і комбінував Придайко, як людина з великим досвідом у цих ділах.

— Чого там у коморі невистачає? 120 кілограмів пшениці, 36 кілограмів печеної хліба, цукру? Пиши у графу «роутрusska».

— Що там у тебе, Мандриченко, на фермі пропало? 300 яєць і двоє поросят? Запиши так: «300 яєць випили півні, щоб голосніше співалися. А двоє поросят — пиши... «пропали безвісти»»...

І саме в цей час, коли Придайко сидів у конторі і стряпав оцю чергову «фільчину грамоту», за вікном, на подвір'ї артілі, його жінка всевладно покрикувала:

— Накладайте більше! Воли добре, довезуть!

— Та куди ж ви ці дошки забираєте? Вони ж потрібні нам для ферми! — суперечив хтось розгніваний.

— Мовчіть! На це есть «указані» Придайко! От і все!

За цими «указаніями» Придайчиха одвезла вже додому 25 кубометрів колгоспного лісу. За цими «указаніями» щодня пара колгоспних волників працює у власному господарстві Придайко.

Недавно з артілі мчала через поля колгоспна підвoda до Михайлівського цегельного заводу. Спішно був потрібен електрозварник. Думаєте, що спішли до сівалки якусь деталь приварювати? Ні! Сівалка мусить підождати, бо справа тут куди серйозніша — треба будо... ліжко Придайкові лагодити. За цією підводою пішла друга — повезла електрозварникові колгоспний ліс в нагороду за «термінову роботу».

Хочете ще фактів? Вони є. Про них розкажуть вам колгоспники артілі ім. Фрунзе, які неспроста прозивають порушника Статуту артілі Придайка — власношкурником.

МОРДВИНОВ

Це його прізвище. Посада — начальник Сталінського обласного управління трудових резервів. Дуже дбайливий чоловік! Побачили б ви, який у Мордвинова зразковий порядочок, яка виняткова чистота... на власній домашній «фермі». Корівка і сита, і мита, і в теплі. Гусаки і гусочки, що Мордвинов їх розвів цілий табун, — білі, мов лебеді, відгодовані. А кури?! Та що й говорити: кури — так ті й сплять при електриці.

А бачили б ви, як Мордвинов поставив облік на власній фермі! Все тобі до тютільки знає: яка курка вже знеслася, яка ще ні, коли отелиться корова, який гусак за якою гускою «привдає».

Он який Мордвинов господар!

Це дома, у власному господарстві!

А тепер заглянемо у ремісничє училище № 2. І побачимо, як Мордвинов дбає про державне добро, як начальник обласного управління трудових резервів.

Двір училища нагадує кладовище. Понад 50 нових верстатів (токарних, свердильних, стругальних) лежать тут просто неба уже три роки. Державне добро, що коштує сотні тисяч карбованців, ржавіє під снігом і дощем.

Не раз Мордвинов ходив по двору між цими верстатами. Але думав він, очевидно, не про те, щоб їх врятувати, а про те, як би спрітиніше обійти їх, щоб не зачепитись за них і власне пальто не вимазати.

Коли власний гусак, з власної ферми Мордвинова розбіситься, буває, і скубне його власну курку, — Мордвинов, кажуть, скоплюється, навіть вночі, і біжить зробити гусакові відповідне «внушені». А мовчазні дорогі верстати «розкулачуються», скубутися ким завгодно, і цього Мордвинов ніби не чує, ніби не бачить. От за це люди і прозвали Мордвинова — власношкурником.

ЛУКОВИЙ

Василь Арсенійович Луковий — ветлікар Ромоданівської зооветдільниці (Миргородський район, Полтавська область). Від усіх ветлікарів відрізняється він, по-перше, тим, що лікує колгоспну худобу заочно, а по-друге, тим, що приходить вранці на роботу лише для того, щоб поздрастуватися з персоналом.

Прийде, скаже: «Здрасті! і... верть. (Тільки не додому, ні!)

Отже, спочатку — про його «заочне лікування», а потім — про оте «верть»...

Рік тому у колгоспі ім. Димитрова причепилась якась напасть до волів. Санітар (доки Луковий не встиг шмагнути з дільниці) повідомив його про це.

— А як себе воли поводять? — перепитав ветлікар, щоб тут же встановити діагноз.

— Чухаються, — каже санітар.

— Як і чим саме чухаються?

— Та всяко: і задами і шиями...

— Ага! Ясно. Екзема!..

Цілий рік Луковий заочно (через санітара) лікував волів. Попік на них шкіру, шерсть посмалив. Тільки потім Миргородська ветбаклабораторія встановила, що у волів була звичайнісінка короста.

У колгоспі «Переможець» загинула телиця. Потрібен був акт за підписом ветлікаря. Луковий «заочно» і моментально встановив причину падежу. Послав правлінню такий закориристий акт, в якому переплутав правління колгоспу з бичком, що підколов телицю. Такий він отої «заочний метод».

В чому ж справа? Чому протягом року ревіли воли, коли їм обпікали шкіру? Чому в артілі не приїхав ветлікар Луковий? Тому, що дбає Луковий про свою власну шкру, а не про колгоспне добро.

Оте саме «верть» (із дільниці) означає ось що. Луковий уклав приватні договори з господарниками спиртозаводу, відгодівного пункту, держмлина і т. д. і не на колгоспні ферми, а сюди спішить він вранці на роботу. На ветдільниці і так, мовляв, зарплату одержу. Не про громадську справу, а про власну шкру думає цей «ветлікар-заочник». Та хоч він і «заочник» — люди прозивають його прямо, в очі — власношкурником.

І правильно прозивають!

О. СТЕПАНЕНКО.

«НАЙВІЩА ВЛАДА»

У м. ОСИПЕНКО, Запорізької області, дирекція ремісничого училища № 6 підписала угоду з правлінням клубу держторгівлі про те, що по вихідних днях з 10-ої до 17 години приміщення клубу надаватиметься училищу для проведення культурно-масової роботи з учнями.

От 25 грудня 1949 року й зібралися в клубі учні з вихователями. Аж ось одчиняються двері і до зали входить такий собі оглядний дядя, виходить на сцену та суворо й каже:

— Діти! Вам доведеться звідси «сматываться»! — (Так і сказав дядя).

І коли дяді сказали, що приміщення вони займають на законній підставі, що в них є угода і т. д., дядя суворо заявив:

— Хто в місті найвища влада? Я! Які такі для мене можуть бути законні підстави?! Я провадитиму нараду з водіями автотранспорту! Марш!

І діти «смотались»...

А той дядя, виходить, дуже великий дядя, — аж заступник голови міськради Зеліксон...

Не думали ні ми, ні осипенківські ремісничники, що в Осипенкові є дяді, для яких закони не писані.

Л ЗАЙЦІ СМІЮТЬСЯ, А ЛИСИЦІ ТАНЦЮЮТЬ...

ЦЕ на Харківщині так звірина радується.

Зайці з лисицями з реготу захлинаються, ручками ляскують, ніжками притоптують та приказують:

— Ага! Будеш нас стріляти?! Ага!

Це вони так з Харківської обласної ради товариства мисливців та рибалок глузують.

А чого ж вони так глузують?

А того вони так глузують, що в 1947 році Харківська обласна рада мисливців та рибалок зобов'язалася забезпечити здачу хутра із забитого звіра системі «Заготживсировина».

Харківські мисливці це зобов'язання виконали, та не виконала своє зобов'язання «Заготживсировина» в справі отоварювання мисливців потрібним їм крамом, як це було зазначено в угоді.

Через це, а також і через те, що «Заготживсировина» не скрізь на

Харківщині має свої заготовчі пункти, — мисливці здавали хутро і в кооперацію.

А в угоді був такий пункт, що за продаж хутра іншим організаціям рада виплачує «Заготживсировині» штраф — 25 крб. за кожний не її зданий «хвіст».

Одне слово, «Заготживсировина» стягла з харківських мисливців такого штрафу на 26.175 крб. Так визнав арбітраж.

Рада Міністрів УРСР скасувала цей штраф, як неправильний, про що й написала 9 квітня 1949 р. за № 46—560 Харківській обласній Раді депутатів трудящих.

А Харківська облрада Ради Міністрів не боїться, грошей повернути не наказує, харківські мисливці бідкаються, а зайці з лисицями підскулюють та на мисливців нахваляються:

— Ага! Будете нас стріляти?! І рушниці у вас поодирають, як на нас іще раз націлитеся!

Зайці з лисицями збирають делегацію, щоб висловити виконкому Харківської облради подяку за таке до них ставлення.

Зaproшуєть і вовків, так вовки одмовляються:

— Йдіть, — кажуть, — самі! Харківська облрада депутатів трудящих може нас перелякатись, і повернути гроші, а це і для вас, і для нас невигідно!

НА ГОРОДІ..

ЗКІЇВСЬКОГО республіканського госпіталю для інвалідів Вітчизняної війни до Міністерства соціального забезпечення УРСР прибув лист. Інвалід М. М. Маруда просив надати йому грошову допомогу.

Що ж відповіли з міністерства?

«Ваша заява, адресована Міністерству соц. забезпечення УРСР, надслана зав. Димерським райсоцзабезом для розв'язання по суті і повідомлення про результати.

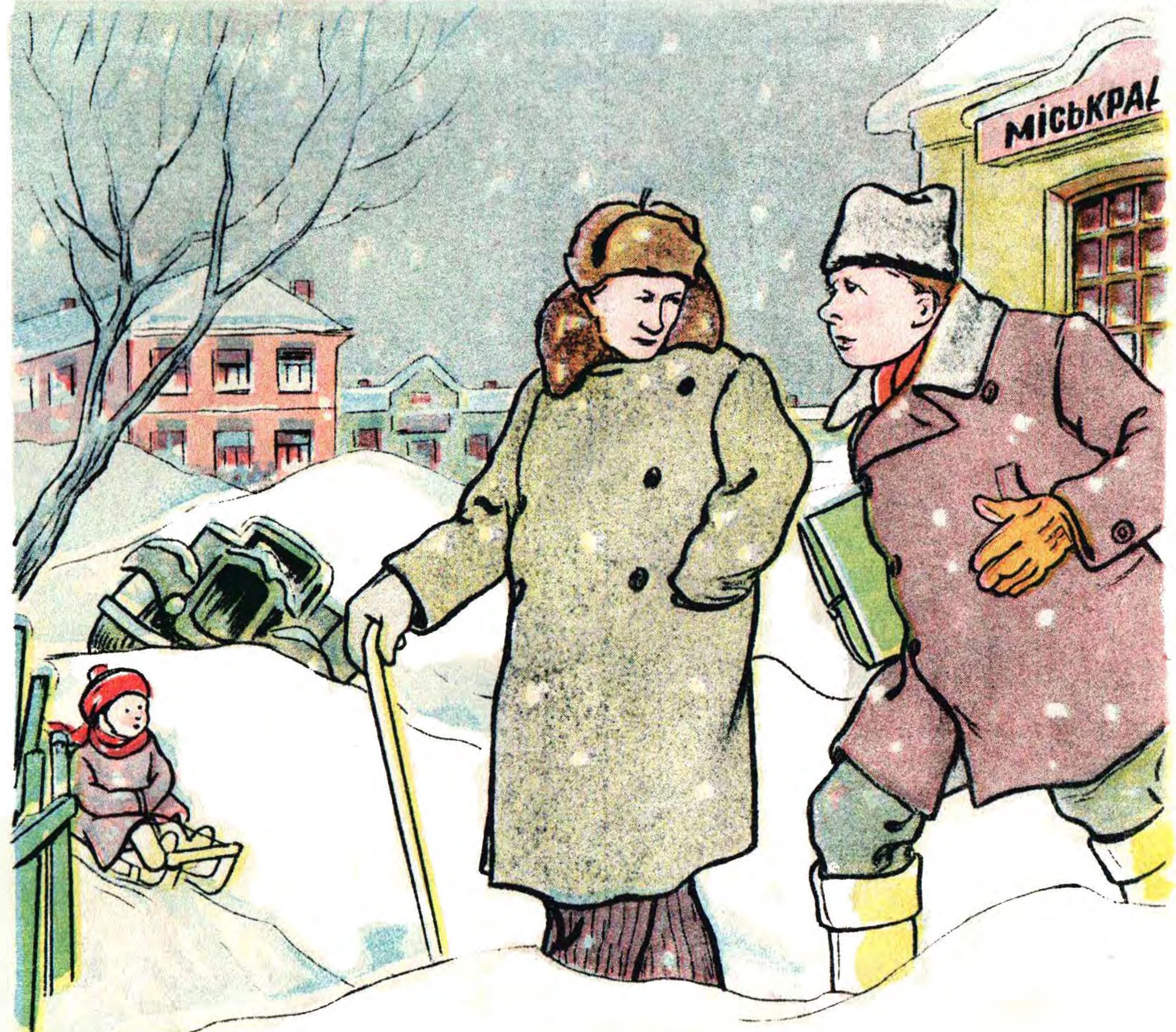
Нач. управління трудовлаштування
МСЗ УРСР Н. ШУВАЛОВ».

Цікаво, як ця заява буде розв'язана «по суті», коли М. М. Маруда в Димерському районі ніколи не жив і навіть проїздом не бував?

Одне слово, на городі бузина, а в Києві у Міністерстві соціального забезпечення — дядько, типовий бюрократ.

ЗВ'ЯЗОК ПО ПЛУТАВ

Мал. С. САМУМА

пером
~~і по~~ **перах**

УМРИ, ДЕНИС...

Повернувшись з подорожі по Албанії, письменник Аркадій Первенцев опублікував в № 3 «Літературної газети» (Москва, 7 січня 1950 р.) нарис: «Література й мистецтво нової Албанії». Там, між іншим, ми прочитали такі рядки:

«Для характеристики людей ворожого табору може найпоказовішим є поведінка письменника Сейфули Малішово... Його поеми, що підроблюються під прогресивний напрямок, як виявилось згодом, були нещірі. На першому з'їзді Албанської трудової партії виявилось справжнє лице Сейфули Малішово. В свій час ставленники Тіто старанно просували його до керівництва партією. Малішово було виключено з партії. Письменники також відмовили йому в політичному довірі».

Через п'ять днів після опублікування нарису Аркадія Первенцева, в № 2 «Літературної газети» (Київ, 12 січня 1950 року) було надруковано статтю Якова Криленка «Нова Албанія»... Що ж нового (не виходячи з кабінету) знайшов автор статті в новій Албанії. Читаемо:

«Видатне місце в новій албанській літературі належить поетові Сейфулі Малішово... Вірші Малішово передні бойовим духом революціонера, ідеями міжнародної дружби і пролетарської солідарності».

Презренний тітовець, з ласки «Літературної газети», в ролі носія ідей міжнародної дружби і пролетарської солідарності! Як кажуть, умири, Денис, краще не напишеш!..

Обурені читачі «Літературної газети» хотіть знати лише одне:

Якщо автор статті Яків Криленко не читає газет і не знає, чим живе нова Албанія, то головний редактор газети т. Шамота чи хоче читати, що він друкує?

- Чому снігу не вивозять?
- Трапилося непорозуміння: до міськради помилково потрапив один папірець...
- Який папірець?
- Про снігозатримання.

В основному про гарбуз...

По-сусіству, двадцять літ
Проживали мило —
Катерина Живопліт
І Векліта Шило.
Власне, й досі ще живуть
Ці жінки—вдовиці, —
Воду двадцять літ беруть
З однії криниці,
Подаютъ одна однії
Поміч і пораду,
І колгосп шанують свій,
І свою бригаду.
Більше того,
Разом п'ють
Інколи й по чарці.
В дружбі двадцять літ живуть
І — весь вік у сварці.
Взимку — мир і тишина
В Катрі і Векліти,
А прийшла весна — війна,
Особливо літом.
Мирно жінщини жили б,
Добре в них і душі,
От не яблука коли б,
Та якби не груші...
То б і жодного разу
Не було в них бучі.
Та жила одна внизу,
А друга на кручі.
Яблука висять, висять,
А як стануть спіти, —
Падають і вниз летять,
З кручі до Векліти.
Катря тут і почина,
Та на все подвір'я...
П'ять хвилин трива війна,
Потім перемир'я.
Та сказала так Векліта
Катерині цього літа:
— Ти весь вік товчеш одне,
Як у ступі воду,
Ти, говорить, не мене,
Ти вини природу.
Географію вини,
Я тут ніпричому,
Що в такої сатани
Навіть фрукти з дому
Утікають. Да, да, да!..
Катря стала тут бліда.
І знаходить в одну мить
Слово для одвіту
І — смертельно ним разить
Згаряча Векліту:
— Ти, говорить, стрекоза,
Приклад недотепи!..
А Тарасу гарбуза
Люда моя вчепить...
Це була з усіх образ
Тяжча для Векліти.
— Гарбуза? Її Тарасу?
Як же це терпіти?!
Катерина, як мана,
Шаснула в світлицю,
Бо збагнула, що вона
Мовила дурницю.
Еж примітили й не хотсь,
А самі вдовиці!,
Часто дітки їхні щось
Ходять до криниці!..
Чути звечері в садку
Голоси щасливі...
Хто ж не зна,
Що на віку,
Як на довгій ниві!..

Чув ту сварку і Тарас,
Чув і ту огуду, —
Та в садку, в вечірній час

Дожидався Люду.
Ніжно він її зустрів,
Як стрічав і досі.
Та дарма, що солов'їв
Вже нема,
Що осінь
По дібровах напина
Золоті намети...
У закоханих весна
В серці.
Всі поети
Про кохання весни
Завше так писали.
І скажу я, що вони
Рацію тут мали...
Ніч в признаннях у хмільних,
Як ріка лилася.
Так у всіх було,
І в них,
В Люди і в Тараса.
Сварки й тут були,
Проте
Принципові спори:
Де буйніше хміль росте,
Дині, помідори;
Де новий закласти сад,
Хто зробить це мусить,
Як розвести виноград,
Виростити цитруси...

Що наука лише дає
І людські руки вмілі, —
Те на другу весну є
В іх уже артілі.

Так в артіль проклав Тарас
Путь для кок-сагизу,
Люда ж до широких мас
Довела чумизу.
І цікаво всім стає,
Палко спорить маса:
Чи Тарас її поб'є,
Чи вона Тараса?..
Я додам ще річ одну

Про оцю смугллянку:
Люда мала потайну
Дослідну ділянку
Дома, в себе на городі.
Та про це поки що годі!
Значить, ждали земляки,
Ждали дива люди.
Незабаром їх таки
Здивувала Люда.

В пору сонячну, ясну
Вийшла дівка зранку,
На свою, на потайну
Дослідну ділянку.
Купу хмизу розгорта,
В руках дивна спішка.
І лягає на вуста
Дівчині усмішка.
Перед Людою гарбуз
Із центнер вагою,
Аж по хвіст у землю вгруз, —
Ну, гора горюю...
Як на дріжджах, як з води
Виперло цю штуку.

Вклала дівчина сюди
Всю агронавку.

Крадькома, із кручи вниз
Люда позирає.
Про її оцей сюрприз
Ше й Тарас не знає.
Ше нагадуємо раз
Про вдовині бучі...
Жив отож внизу Тарас,
Людочка на кручі.
Зрушила вона отой «сюрприз»,
Та й сама нерада.
Загримів гарбуз униз
І з розгону пада,
Проломивши стріху-дах,
До Векліти в сіни.
Приголомшив жінку страх, —
Мить і — рухнуть стіни...
І коли страшний кошмар

Зрештою минувся,
Й до Векліти мови дар
Знову повернувся, —
Появилась у вікні
І заголосила:
— Бомба атомна мені
Хату розбомбила!..

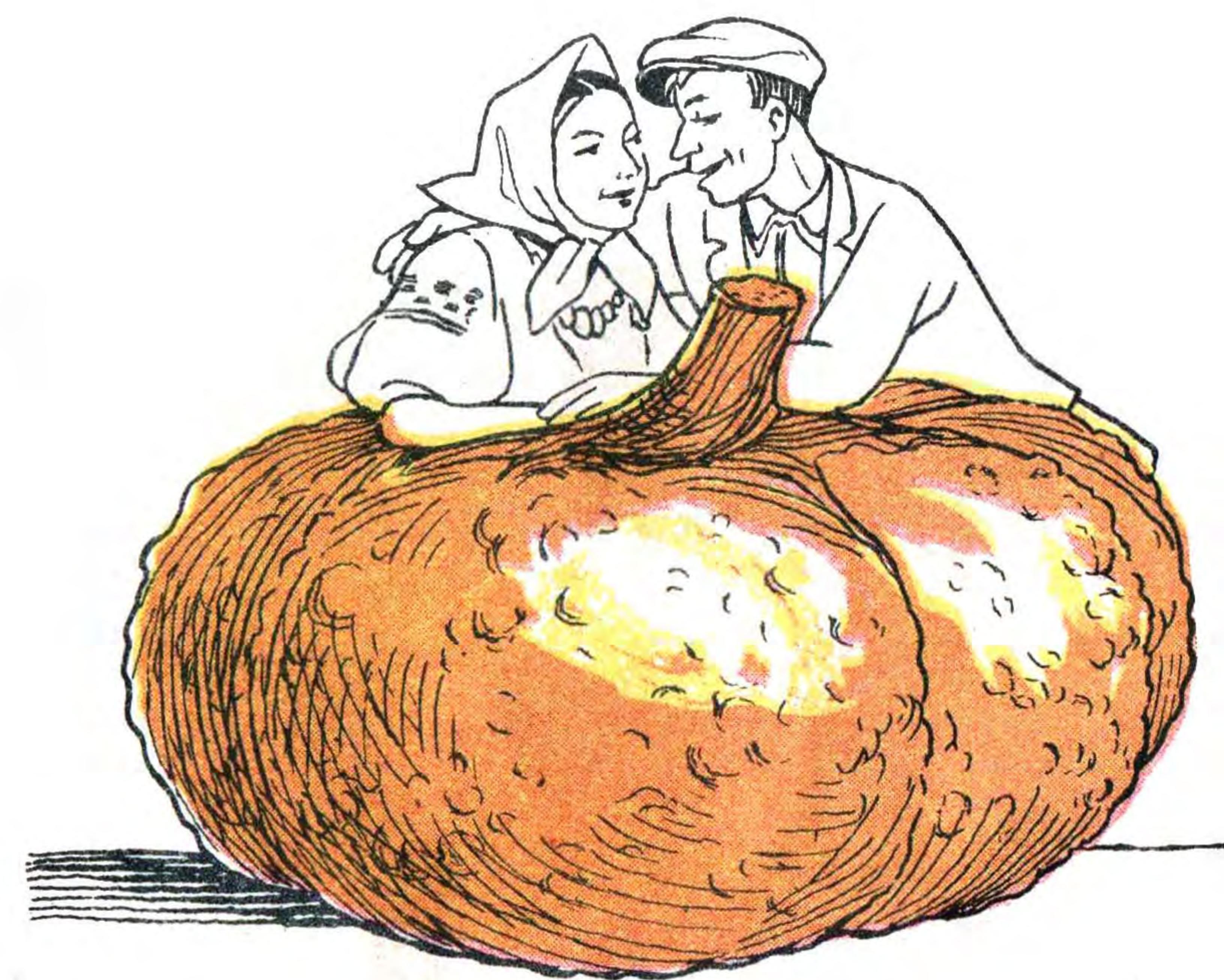
Катря першою туди
Вмить запоспішала,
Бо одна одну з біди
Завше виручала...
Збіглися на ті слова
Люди з іх бригади,
І колгоспний голова,
Й голова сільради.
Лиш сусід Павло один
Не побіг до хати.
Закурив, схиливсь на тин,
Нашо рискувати...
Весело отам було,
Та признались мушу,
Що Векліту це взяло
Аж за саму душу.
Стала гнівна, як гроза,
Люди чуть не била.
— Значить, каже, гарбуза
Ти таки вчепила?
Так і в мене ж плани є,
Іх ще взнають люди...
Зверху все-таки мое,
Зверху наше буде!
Неправа вдова була
У розпалі спору,
Бо завзята, хоч мала,
Люда взяла гору.
У вдови потроївсь біль,
Як вона узнала,
Що дівчину ту артіль
Ше й преміювали,
Гарбуза ж того, як ми
У правлінні взнали,
Аж на виставку в Суми
Поїздом забрали.
— Ег-ге, та це не жарт,
Годі тут пишатись, —
Удова сказала, — варт
Перебудуватись!

Згодом у село з села
Люд розносив звістку,
Що Векліта узяла
Люду за невістку...

Зараз їй листи ідуть
Плавом звідусюди,
Більше їх дівчата шлють,
Дуже просять в Люди:
— Все по правді, від душі!
Про гарбуз нам напишіть!
Напишіть, будь ласка, нам,
Як же їх ростити?
Хочем нашим женихам
Теж такі вчепити, —
Женихи також не проти.
Пробачайте за турботи...

Люда радо в вільний час
Їм відповідає,
Задоволений Тарас
Жінці помогає.

В другій хаті, наяву,
В дружбі, а не в сварці,
П'ють удови мирову...
Вже по третій час

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Одного дня у Завадівському сільськогосподарському технікумі з'явився якийсь Тютюнник і сказав:

— Мене прислали до вас викладати фізкультуру. От що!

А другого дня Тютюнник уже говорив студентам:

— Я не хто-небудь, а заслужений майстер спорту. От що! І вас теж зроблю майстрами.

А ще через кілька днів Тютюнник сказав студентам:

— Давайте по сто карбованців. Куплю вам спортивні костюми. От що!

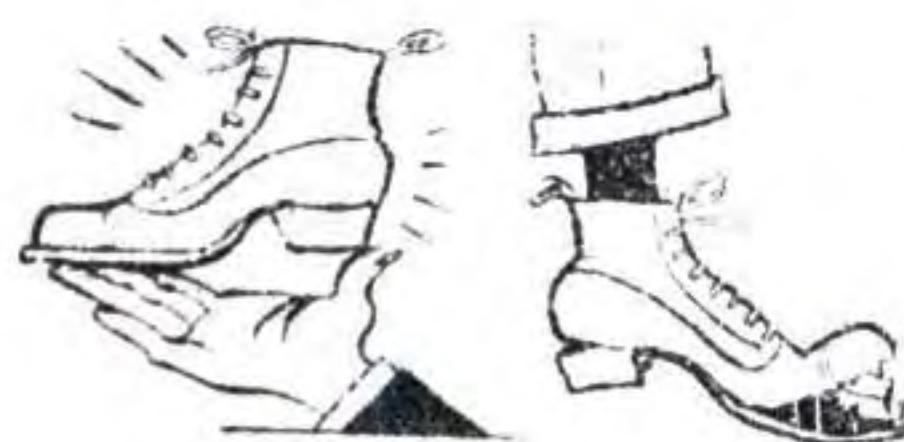
Зібраав Тютюнник гроши. В одного студента позичив шинель і годинника (щоб не запізнатися на поїзд). Поїхав і помінай, як звали!

Де його шукати? Де ловити? Та хіба зловиш, як він «заслужений майстер» та ще, можливо, з бігу!

Залишилось сказати, що прислав Тютюнника в технікум Одеський обласний комітет в справах фізкультури і спорту.

Чи не здається тобі, Перче, що він же повинен і розшукати Тютюнника?

А. САВЕНКО

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Коли б мені пощастило познайомитися з директором Роменською взуттєвою фабрикою (Сумська область), я б принагідно сказав йому:

— Шановний товаришу! Мені подобаються ботинки вашої фабрики. Хороші такі, акуратні. Просто залибуються ними, коли візьмеш в руки. А от, коли на ногу візьмеш, — так ваші ботинки ну нікуди не годяться. Гумова підошва віддає уже наприкінці першого тижня... Ви б краще пришивали чи приклеювали підошву до ботинок (як це роблять передові фабрики), ніж прибивати її залізними гвіздками, як це роблять браюбори. Гвіздки ж у тій підошві не держаться!

Отак би я сказав директорові Роменською взуттєвою фабрики при знайомстві. Але осінільки це знайомство не відбулося, дозволь, друже Перче, сказати це йому на твоїх сторінках.

Дмитро БУРЛЮК.

с. Рябушки, Лебединського району на Сумщині.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Що треба брати з собою, їдучи відпочивати в санаторії Укркурупру Ворохта? Якщо ти ще не поінформований про це, то ми з охотою поінформуємо.

1) Насамперед поклади в чемодан кілька кусків господарського мила. На дозвіллі випереш постільну білизну, яку одержиш у Ворохті, і спатимеш у чистому ліжку.

2) Рекомендуємо також взяти місчий заспівчик для освітлення палати.

3) Обов'язково привези карафку і склянку, щоб було з чого води напитися.

4) Якщо в твоєму чемодані знайдеться ще місце для кількох цікавих книжок, — значить, ти застрахований і від нудьги.

Виконавши наші поради, можеш цілком пристойно відпочити в санаторії Ворохта.

Відпочиваючі: С. МІСЕНКО,
С. ПАНЮТОВ,
Д. ПИЖИК.

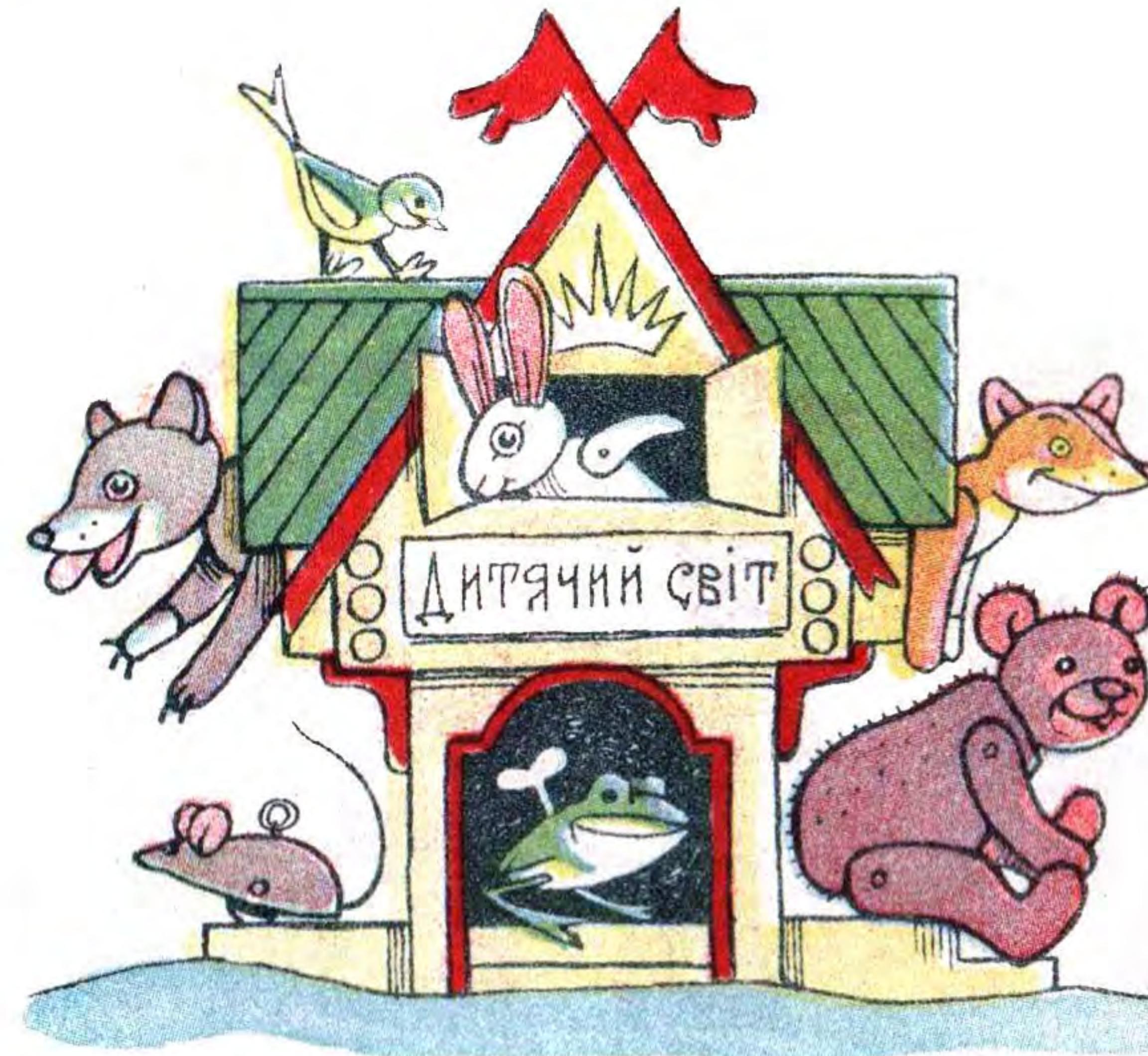
ТЕРЕМОК

НА ЖАЛЬ, НЕ НАЗНА

Цікаві іграшки випускала артіль «Дитячий світ», але Укоопромрада вирішила ліквідувати виробництво іграшок у цій артілі і злити її з артіллю ім. Щорса, яка шитиме ватники.

(З листа до редакції).

Мал. В. ГРИГОРЄВА

Стояв у м. Києві теремок. Оселилися в ньому мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка, зайчик-побігайчик, лисичка-сестричка, кабан-іклан, ведмідь-набрідь та інші веселі звірі.

Якось ішов по Києву керівний товариш з Укоопромради й побачив той теремок. — А це що за звіринець? — обурився він. — Я його зараз ліквідую!

І ліквідував. Розбіглися хто куди: мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка, зайчик-побігайчик, лисичка-сестричка, кабан-іклан, ведмідь-набрідь та інші веселі звірі. А жаль!

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

В липні 1949 року секретар Дніпропетровського об'єму комсомолу т. Росін відав комсомольців нашого рудника з присудженням вимпела ЦК ЛКСМУ передовій бригаді бурильщиків Василя Рандова. Чекали ми чекали вимпела, та й недочекалися. Аж ось 9 січня 1950 року нам вручають телеграму: «Обком комсомолу пропонує в триденний термін надіслати до об'єму комсомолу вимпел ЦК ЛКСМУ, одержаний за першість у соц. змаганні комсомольською бригадою Василя Рандова».

Порадь, Перче, як нам приставити в об'єм комсомолу вимпел, якого ми й у вічі не бачили?

Секретар комсомольської організації рудника
В. БУРИЛОВ.

Рудник Жовта Ріка,
П'ятихатського району,
Дніпропетровської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Що таке техніка безпеки?

Де як. А на Слов'янському судовому комбінаті вона, ця техніка, на вигляд приблизно така.

Привозять на промивний пункт цистерни. Згідно правил безпеки, викачувати рідину з них можна тільки насосом. Може десь і викачувають насосом, а на Слов'янському комбінаті спорожнюють цистерни вручну — відрами.

— Насос на ремонті, — запевняє місяць у місяці технік безпеки т. Фількін.

— Це ж порушення правил безпеки, — кажуть робітники.

— Нема правил без винятків, — відповідає Фількін.

Справді, що таке правила безпеки на Слов'янському судовому комбінаті?

Фільчина грамота!

О. КОБЕЛЕВ.

Сталінська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Прийми скаргу на перець.

Вже кому-кому, а тобі добре відомо! смакові якості цього продукту споживання. Перець, що його випускає в продаж одеська база «Оптбакалія», і не пахучий, і не горкій. Його можна сипати в тарілку ціліми ложками, а він не перчить і годі.

Ми, споживачі, певні, що працівникам одеської бази «Оптбакалія» варто дати покушувати справжнього перецю. Тоді вони перестануть випускати браковану продукцію.

Б. КУРИЛО, І. ПРОХОРОВ.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

До ПЕРЦЯ надійшло кілька листів трудачників із скаргами на те, що в багатьох місцях надто важко придбати звичайні, але конче потрібні у побуті речі, як, наприклад, голки, зубні щіточки тощо.

Редакція звернулася до Міністерства торгівлі УРСР з проханням вжити належних заходів щодо задоволення законних вимог трудящих. Як повідомив міністр торгівлі УРСР тов. Лукашов, питання про торгівлю речами першої потреби було обговорено на Колегії міністерства. Для ліквідації первої потреби у торгівлі товарами першої потреби Колегія намітила ряд заходів. Начальника відділу торгівлі промтоварами тов. Коленка зобов'язано стежити за їх реалізацією і систематично інформувати про це Колегію міністерства.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 53 і 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (182) (на українському языку).

Підписано до друку 2. II. 1950 р.

Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

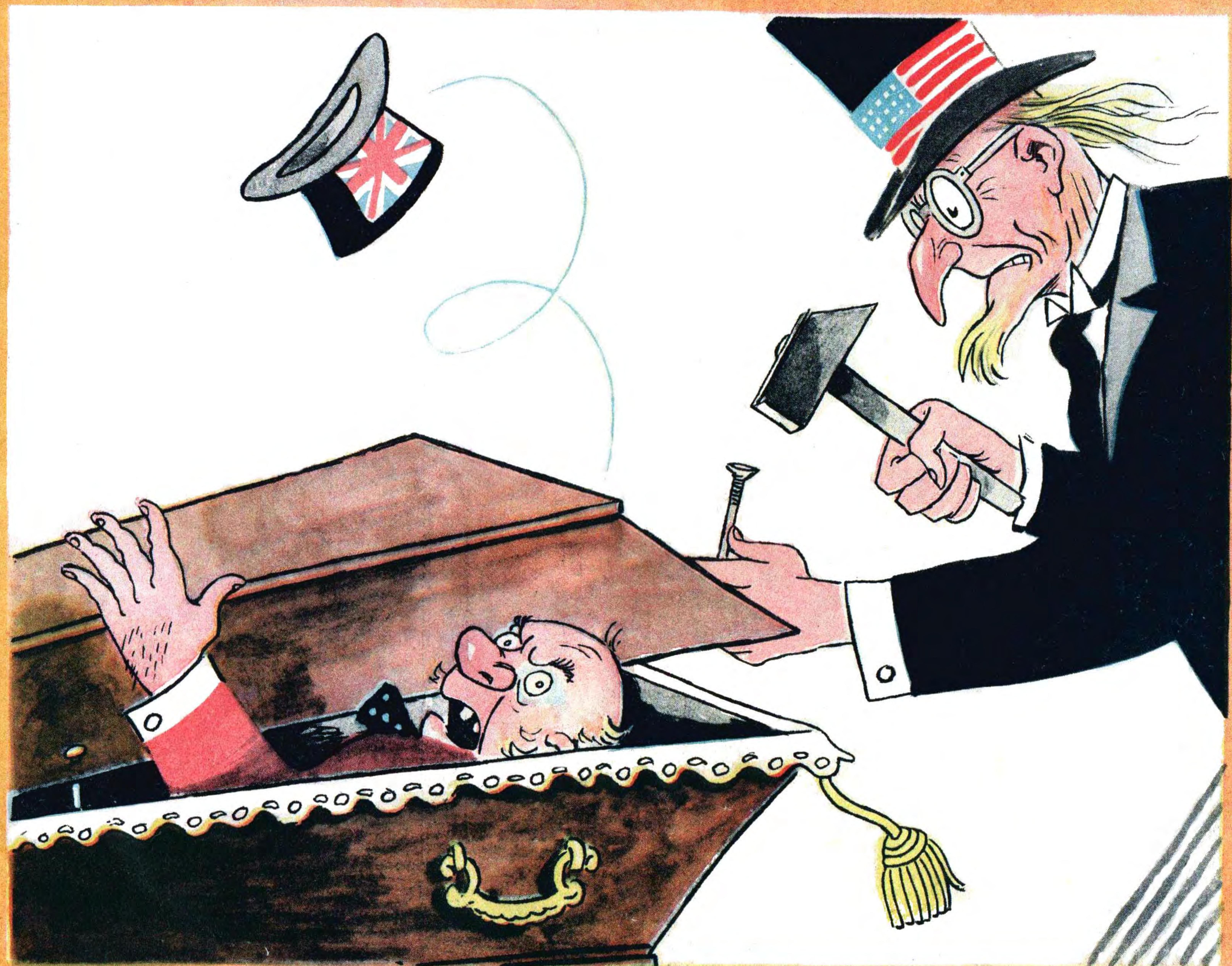
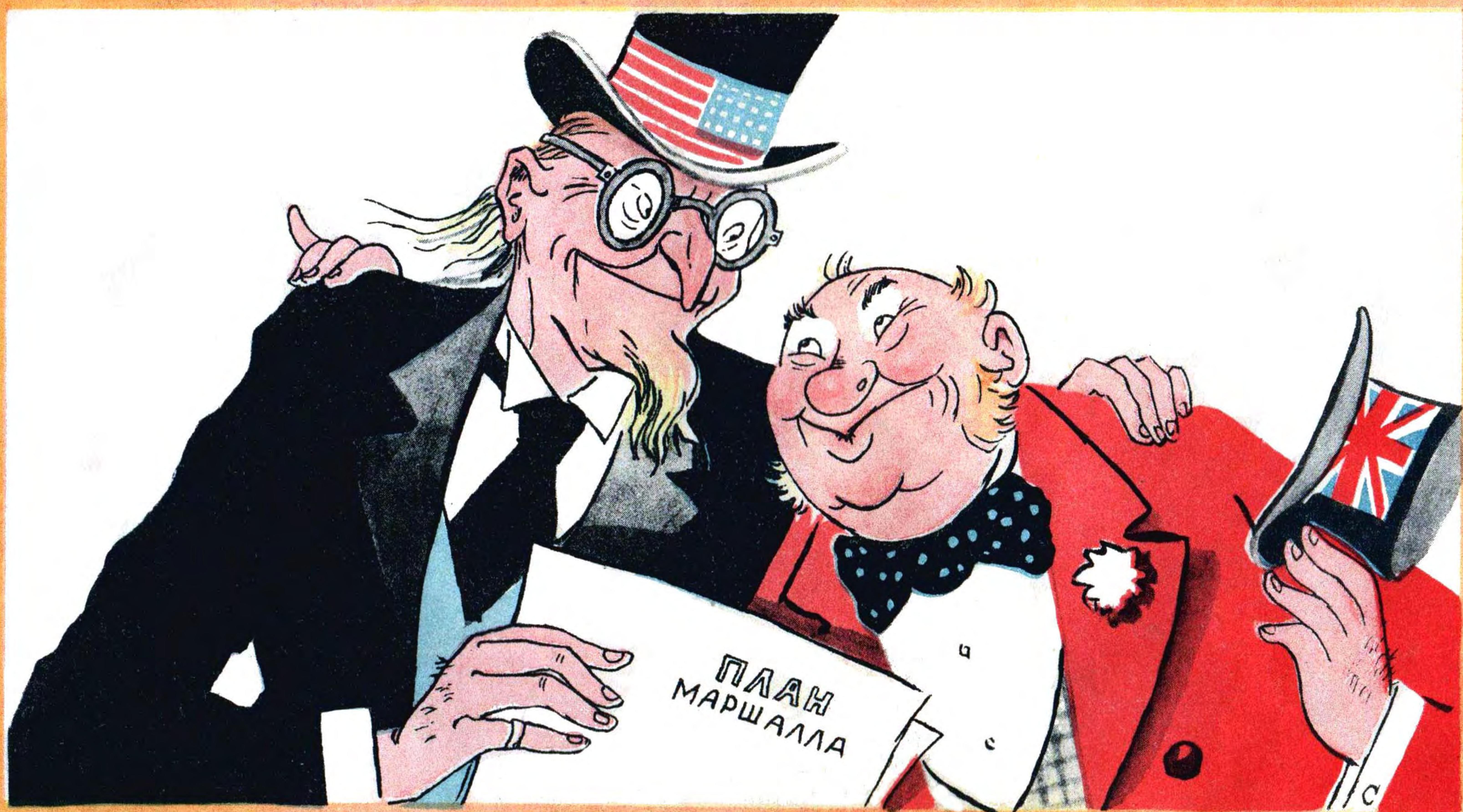
БФ 00296.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 375. Тираж. 50.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

<http://perec-ua.livejournal.com/>

ЛЮБОВ ДО ГРОБУ